

РЕШЕНИЕ

№ 23606

гр. София, 15.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 05.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **6674** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.268 ДОПК.

Образувано е по жалба на „ Фердинанд Мозес 1821“ ООД [населено място] срещу Решение № ПИ—154/04.06.2024 година н И. Д. Директор ТД на НАП- С..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на издаденото Решение, като И. Д. Директор ТД на НАП неправилно е приел, че жалбоподателят не е собственик на имота и че действията на публичния изпълнител по провеждане на публичната продажба са в съответствие със закона, като публичният изпълнител е следвало да спре производството и да премине към друг способ за изпълнение и като не е изпълнил това си задължение по реда на чл.269,ал.3 от ДОПК и е продал имота е извършил незаконосъобразни действия, които следва да бъдат отменени. Иска се отмяна на Решението .

В съдебно заседание жалбоподателят-„ Фердинанд Мозес 1821“ ООД редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Ответникът по жалбата- И.Д.Директор ТД на НАП- [населено място], редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Й. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От доказателствата по делото е видно, че срещу жалбоподателя е образувано

изпълнително дело от 2021 година за изискуеми публични вземания .

С Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки от 01.07.2021 година на основание чл.121 от ДОПК са наложени предварителни обезпечителни мерки – Възбрана върху недвижими имоти, собственост на „ Фердинад Мозес 1821“ ООД-3 броя недвижими имоти, подробно описани в Постановлението, а с Постановление от 23.06.2022 година е наложена възбрана върху недвижими имоти – собственост на длъжника – 3 броя, подробно описани в Постановлението за налагане на обезпечителни мерки и находящи се в [населено място]. В хода на висящото изпълнително производство с цел удовлетворяване на вземането на 27.06.2023 година от страна на публичен изпълнител са извършени действия по опис и оценка на горепосочените имоти , като описът е извършен в присъствието на управителя на жалбоподателя и по време на описа не са направени възражения от страна на жалбоподателя до публичния изпълнител , като са насрочени търгове за продажба, за които е уведомен жалбоподателят и същият не е подал жалби или възражения.

На 22.02.2024 година от трето лице П. П. е депозирана жалба срещу възбраната на недвижимите имоти, наложени с Постановление за налагане на обезпечителни мерки , като с Решение № ПИ-71/07.03.2023 година жалбата на третото лице е отхвърлена като неоснователна , като Решението не е обжалвано и е влязло в сила.

На 22.03.2024 година до ТД на НАП- С. е изпратено Уведомление от страна на съдия при Окръжен съд – Добрич, сочещо, че в Окръжен съд- Добрич е образувано гр. дело № 74/2024 година по искова молба вх. № 847/05.02.2024 година подадена от П. Д. Т. срещу „Фердинанд Мозес 1821“ ООД и НАП за признаване на установено, че лицето П. Д. Т. е собственик на основание давностно владение, упражнявано от 04.02.2008 година на трите недвижими имота, намиращи се в [населено място], които са предмет на принудително изпълнение при ТД на НАП- С..

На 04.06.2024 година ответникът по жалбата издал обжалваното Решение № ПИ-154, с което оставил жалбата на жалбоподателя срещу действията на публичния изпълнител по неприлагане на нормата на чл.269,ал.3 от ДОПК без уважение като неоснователна .

Решението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на 25.06.2024 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд-София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.197,ал.2 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Обжалваното Решение №ПИ-154/04.06.2024 година е акт, подлежащ на съдебен контрол и при преценката законосъобразността му съдът следва да провери актът , издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са процесуално- правните и материално- правните разпоредби на ДОПК.

Решението е издадено от компетентен орган-това е И.Д. Директор на ТД НАП-гр. С.- град, на когото нормата на чл.266 от ДОПК е предоставила право да се произнася по жалби срещу действия на публичен изпълнител. Между страните няма спор, а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето Х. Б. М. към датата на издаване на решението е заемал длъжността Заместник-директор ТД

на НАП-С. и с нарочна Заповед № 1149/15.04.2024 година на Изпълнителен директор на НАП е наредено считано от 15.04.2024 година да изпълнява длъжността-Директор ТД на НАП за срок до назначаване титуляр на длъжността , но за не повече от 6 месеца..

Решението е издадено в писмена форма с означение на фактическото и правното основание за издаването му. Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че решението не съдържа фактическо и правно основание за издаването му, защото в самото решение ясно и недвусмислено са посочени както фактическите основания, така и съответното правно основание.

При издаването му Директор ТД на НАП- С.- град е спазил процесуално-правните и материално- правните разпоредби на ДОПК.

В разпоредбата на чл.266,ал.1 ДОПК е посочено,че всяко действие на публичния изпълнител може да бъде обжалвано от длъжника или вискателя пред Териториалния директор на съответната териториална дирекция на НАП,а в разпоредбата на чл.267 от ДОПК са визирани правомощията на и съответния териториален директор на ТД на НАП по повод подадена жалба срещу действия на публичен изпълнител. Самото принудително изпълнение е регламентирано в Глава двадесет и пета на ДОПК-чл.209-269п ДОПК.

От събраните доказателства е видно, че за всички предприети действия в хода на изпълнителното производство публичният изпълнител е уведомявал жалбоподателят, но той не е подал жалба срещу което и да е предприето действие по извършване на публичната продажба на недвижимите имоти.

Едва, когато третото лице П. Т. е подало искова молба за признаване на установено, че той е собственик по давностно владение на трите имота, предмет на принудително изпълнение, тогава жалбоподателят е депозирал жалбата си до Директор ТД на НАП с мотив, че публичният изпълнител е допуснал нарушение на нормата на чл.269,ал.3 от ДОПК, уреждаща Иск на трето лице и сочи, че трето лице, чието право е засегнато от изпълнението, може да предяви иск, за да установи правото си, като искът се предявява срещу длъжника и вискателя., по силата на алинея трета Съдът уведомява публичния изпълнител, ако бъде образувано исково производство. В този случай публичният изпълнител може да премине към друг способ за принудително събиране или да спре производството.

От анализа на тези правни норми е видно, че единствено третото лице, чийто права са засегнати може да подаде жалба срещу действията на публичен изпълнител в хипотезата на чл.269,ал.3 от ДОПК, но не и жалбоподателят, който да упражнява чужди права. Нещо повече дори - обстоятелството, че е образувано исково производство от лицето П. Т. срещу жалбоподателя и НАП за признаване на установено, че е собственик на трите възбрани имота, не задължава публичният изпълнител да спре принудителното изпълнение или да премине към друг способ на изпълнение, защото нормата на чл.269,ал.3 от ДОПК използва израза“ може“, което сочи на незадължителност на нормата и преценката дали да спре или не изпълнителното производство е преценка по целесъобразност на публичния изпълнител.

Наред с това, недопустимо е да се подава жалба в защита на чужди права и чужди законови интереси при липса на пълномощие и мандат за такава защита. Процесуална субституция е допустима само в случаите, предвидени със закон и правото на участие на оспорващото дружество в административното производство, по никакъв начин не

може да доведе до извод, че на работодателя е предоставено право да защитава от свое име чужди права – в случая на чужденеца, на когото е отказано право на продължително пребиване и не може да създаде мандат за защита на чужди субективни права, нито да породи правен интерес за оспорването на всички видове административни актове, които не засягат и не застрашават правната сфера на оспорващото дружество. Никой не може сам да се упълномощи, включително под формата на подаване на жалба да извършва процесуално представителство пред съда в защита на други правни субекти. Правото на жалба до съда е средство за предотвратяване настъпването на неблагоприятни правни последици или за постигане на благоприятни правни резултати в правната сфера на жалбоподателя чрез премахване на административен акт, независимо от вида му, от правния мир“. В Решение № 5/17.04.2007 година КС на РБ е посочил, че“ Формулата за интерес по презумпция не принадлежи към световните демократични стандарти в публичното право и е чужда в същата степен, както и вината по презумпция на съвременното наказателно право. Правното понятие за интерес се различава от политическото в житейския смисъл на думата, което понякога имплицитно се извежда от вредата за противника или ползата за съюзника. Конституционният съд счита, че във всички случаи при съдебно обжалване на актове на изпълнителната власт от страна на граждани и юридически лица, интересът следва да се обосновава. Това произтича от изискването за правна сигурност, което е основен компонент на принципа за правовата държава (Решение № 1/2005 г. по к.д. № 8 от 2004 г.). и активна легитимация имат всички правни субекти в случаите, когато актът пряко засяга права, законни интереси или създава задължения за тях. В този смисъл засягането на правата не означава непременно настъпване на вреди за правните субекти като предпоставка за обжалването, а една възможност за засягане на правата. Легитимацията при съдебната защита на правата от страна на гражданите и юридическите лица срещу актове на изпълнителната власт, която допуска Конституцията, е максимално отворена, но не и безгранична. В това отношение законодателят се е съобразил с разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от основния закон и не е предвидил *actio popularis* или възможността на всеки всякога и за всички да атакува актове на изпълнителната власт дори когато ничии права не са нарушени или потенциално застрашени. Именно възможността за въвеждане на *actio popularis* би влязла в противоречие с изискванията на чл. 120, ал. 2 от Конституцията и би следвало да се обяви за противоконституционна. Възприемането позицията, че всеки всякога и за другите може да атакува актове на изпълнителната власт, дори когато не само негови лични, а и ничии права не са нарушени или застрашени, тогава правото на защита се отъждествява с публичната функция за контрол на законността и правозащитната дейност на държавните органи. Принципната разлика между правото на защита срещу изпълнителната власт и правозащитната дейност на овластените държавни органи се състои в това, че тези две форми за контрол на законността имат различни основания, от които произтича правно защитената възможност да се атакуват подзаконовите нормативни актове и легитимацията без наличие на правен интерес би могла да постави жалбоподателя в положението на лице, което се е самоовластило“.

В тази насока законосъобразно И. Д. Директор ТД на НАП е приел, че жалбата е неоснователна.

Обжалването Решение е законосъобразно, което предполага отхвърляне на

предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора, в полза на ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 1000 лева, определено по реда на чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения-за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лева.

Воден от горното и на основание чл.268 ДОПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на „ Фердинанд Мозес 1821“ ООД [населено място] срещу Решение № ПИ—154/04.06.2024 година н И. Д. Директор ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА „ ФЕРДИНАНД МОЗЕС 1821“ ООД ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА И. Д. ДИРЕКТОР ТД НА НАП- ГР. С. СУМАТА ОТ 1 000 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.197, ал.4 ДОПК И ЧЛ.268 ОТ ДОПК.

СЪДИЯ: